

АНАЛОГНИ

Сваки говнар са мрвицом талента већ је написао свој дневник о данима вируса. Ја нисам. Могао сам лепо да описујем тескобу, цврчаво и пуцкетаво ништа што се простирало испред и иза мене, а онда нестајало у тунелу мрачних жеља, али то нисам учинио. А нисам ни могао. Вероватно зато што је идеја – идеја само ако долази из космичког ума, споља, а не ако је испровоцирана мањком слободе и вишком смртносних вируса. Писање о овом срању било је фол, одбрамбени механизам животињице сатеране у ћошак. Прави писци, они попут Карвера и Буковског, пили би у самоизолацији док се не би претворили у сливник, а онда тако гњецави, никакви и расквашени, направили дивну таписерију живота, у којем подједнако страдају и анђели и демони, светице и курве.

Рекох, нисам био у стању да напишем ни ред. Мислим да је азијска деспотија у комбинацији са домаћим фашистима, измилелим из пацовских рупа последњих година, допринела да се осећам као да сам све своје набоље већ написао и одиграо. Уосталом, сваки се писац разликује по отиску душе који умеће у свој литерарни урадак. Они са вишком туге и несреће, ти су највећи.

Ипак, нисам баш могао да до краја играм улогу очајног и пропалог бившег писца. Једног се јутра, ни из чега, у мојој заблуделој глави појавио стих. Шта са њим? Да ли је он дошао из оног метапростора одакле су долазиле и моје реченице, односно, њихови крајеви и почечи, питао сам се. Тек, стих је скоро читавог дана бубрио у мом мозгу, чак и у непријатним ситуацијама бројења новца у пекари, новца који је клизио кроз рукавице и нервирао ме још више од наочара које су се магиле сваки пут кад бих издахнуо ваздух; а издисао сам га по правилу више у мирисним просторијама попут ових. Океј, схватио сам, слобода је најдрагоценија, слободе и хљеба, омакло ми се, што рече Ивана Селаков, то је све што дјетету треба, али се онда, ниоткуда, у огледалу појавио лик Владимира Назора и упериио прст у мене.

„Дан без ретка је изгубљен дан“, рекао је.

Помислио сам да сам исту реченицу слушао од још једног драгог покојника који је веровао да речи имају магична својства. Рецимо, да се од речи могу умесити свакојака чудеса, клокотристичка пита са седам кора, вавилонске куле у облику торте, борхесовске туфахије и кортасаровске кнедле са шљивама, да се изразим језиком лоше постмодерне. Чак ми је у неколико наврата демонстрирао оно што су Хопи индијанци звали спиритуалном хармонијом, узео би цвет и засадио га у мој уздах, а онда би мој уздах замирисао и од обичне депресије настала би психоделична песма. Обрисао сам сузу и однео хлеб из пекаре својим родитељима, који су потом дуго гледали у хлеб, као да је то исти онај хлеб из Јудеје, чији се сваки комад сматра еквивалентом божанског присуства на земљи. Смешно ми је било све то, јер сам се већ пензионисао

као писац и човек, те ми беху смешне све те манифестације око уноса хране и пића, будући да сам полако постајао и бесполан. Служба и многобројни чланови култа већ су учинили доста да будем оклеветан и наружен, те ми се ова паралела са Сином божјим учинила доста занимљивом, иако, разуме се ја нисам пропагирао љубав и окретање другог образа, већ преузимање одређених акција, како се разапињања, Кристалне ноћи, Стаљинове чистке и фантазије Пола Пота не би поново оствариле. Изгледа ипак да је свака акција, осим јалове контемплације праћене мастурбацијом, умела да произведе одређене реакције; поредак који се базира на лажи, криминалу и пљачки никако не сме бити уздрман, схватио сам сада, а у томе ми је помогла и празнина која се преда мном отворила, те сам помирљиво чекао да се земља отвори.

Тако су дани пролазили, ред пекаре, одлазак до апотеке, ред редова, мало алкохола, масна храна која зачепљује артерије, лоше вести, немогућност креације, абортус оптимизма, тај рад. Додатно би ме нервирани сви они који су ширили лажну наду или инсистирали на лепој речи. Лепе речи оставимо онима који ће преживети овај експеримент, мислио сам и дезинфиковао свој погани језик. Ух, што нисам идиот, говорио сам самом себи при уласку и изласку из пекаре.

Скоро да сам заборавио на онај стих. Није то више ни био стих, нарастао је као крофна и почео да заузима значајан део запремине моје имагинације. Нешто се са тим стихом морало урадити, постао је сувише велики да бих непримећено могао да га шетам или уводим у продавнице.

Десило се, изненада, да сам једног дана, све носећи намирнице из продавнице, наред улице избљувао тај стих, заправо, песму. Бљувао сам пред запањеним маскама својих суграђана за које је слобода повраћања била подједнако страна као и слобода мишљења. Бљувао сам сопствену жуч, а маса је стајала поред мене и вртела главама, док је боја моје бљувотине из светле прелазила у зелену. Неко је онда позвао комуналне полицајце да ми напишу казну за бљување, а ускоро се зауставише и полицијска кола. Приметих, подбочен, да се међу људима у белим оделима који су излазили из возила хитне помоћи налазе и неки ликови из данске серије *Убиство*.

Коначно, кад сам престао да бљујем, комунални полицајац је могао да ми напише казну од 25.000 динара. Неки човек са маском ми је, шљапкајући по мојој бљувотини, рекао да му је ово улепшало дан и да би се убио да се нисам исповраћао.

„Ја у глави имам читав роман“, преврнуо је очима и повисио глас, „у ствари имам само наслов.“

„Који је наслов?“, питао сам.

„Љубав у доба короне“, рекао је.

„Аха“, рекао сам. „Лепо, али већ постоји. Написала Маја Херман Секулић.“

Човек је потом скинуо маску, из џепа извадио пиштољ и уперио га себи у уста.

„Као да већ нисмо довољно полудели, као да већ...“

„Немојте!“, рекао сам, „смислићете ви бољи наслов...“

Очекивао сам да себи разнесе мозак док сам му то говорио, а у то заправо нисам веровао. Било ми је свеједно, потпуно свеједно. И мени се у глави већ неколико дана врзмао наслов моје поеме, који је вероватно био украден, али кога је сада још било брига за то. Ионако више није било песме, чак ни идеје о њој, а ни унутрашњег гласа који би песму испевао.